

[Bertel Dahlgaard.]

antal været fra tjenestemænd, og når det er tilfældet, er det selvfølgelig, fordi ombudsmandsordningen på mange områder også vil være en beskyttelse for tjenestemændene. Det er en ting, som mange ikke lægger mærke til: at ombudsmandens betydning netop er dobbeltsidig. Den vender både ud mod befolkningen og ud mod tjenestemændene ved at skabe øget sikkerhed for, ikke blot rigtig afgørelse, men også rigtig afgørelse af klager, der foreligger fra befolkningen.

Direktøren har i denne kronik særlig nævnt 5 tilfælde, hvor man i fabrikkedirektoratet handler efter konduite, selvom det i det enkelte tilfælde faktisk støder an mod lovens bogstav, og direktøren synes at mene, at ombudsmanden i fremtiden vil kunne blive en hindring derfor. På forhånd lyder det højest ejendommeligt, at ombudsmanden, hvis opgave det er at bidrage til at sikre forstandig handling, skulle gå hen og blive en hindring derfor, men skal man virkelig rent teoretisk drøfte det problem, der her er fremdraget, så stiller det sig vel sådan, at hvis et sådant spørgsmål virkelig skulle opstå, vil forholdet ikke være det, som forfatteren på et andet punkt i kronikken siger, at der ikke er andet for ombudsmanden at gøre end at begære disciplinærsag rejst eller en misbilligelse fremsat overfor den pågældende. Jeg forstår overhovedet ikke den bemærkning. Der er virkelig andet at gøre. Der er for det første det at gøre, at ombudsmanden ikke rejser påtale, og her synes jeg, det ærede medlem hr. Rasting fremsatte meget rigtige betragtninger: Man har vel lov til at forudsætte som en selvfølge, at ombudsmanden er en forstandig mand i samme grad som den pågældende tjenestemand og derfor lige så selvfølgelig ikke rejser påtale, når en tjenestemand har handlet forstandigt. Ja, man kan netop i et sådant tilfælde tænke sig en ting endnu. Hvis ombudsmanden kom til at stå overfor et sådant tilfælde og altså ikke på forstandig vis simpelthen vil afvise

problemet, der foreligger, så kunne man tænke sig, at ombudsmanden læste lovens § 11, hvor der står, at bliver ombudsmanden opmærksom på mangler ved gældende love eller administrative bestemmelser, skal han give folketinget og vedkommende ministerium meddelelse herom. Det kunne altså tænkes, at ombudsmanden i et sådant tilfælde tog anledning til at gøre folketinget opmærksom på, at loven på disse punkter egentlig burde indeholde en dispensationsbeføjelse.

Jeg skal endnu nævne, at det siges i denne kronik, at forfatningskommissionen ikke synes at være gået i dybden med behandlingen af de problemer, som ombudsmandssystemet rejser. Jeg tør sige, at der i hvert fald ikke står nogen betragtninger i denne kronik, som kommissionen ikke meget nøje har gennemdrøftet og vurderet, og jeg kan til betryggelse for det høje ting sige, at kommissionen har i den henseende haft så god sagkundskab til rådighed, som fabrikkedirektøren vil kunne ønske sig; men kommissionen er altså i sine overvejelser nået til en anden konklusion end den, direktøren er nået til. Jeg nærer ikke mindste tvivl om, at vi vil komme til at opleve, at fabrikkedirektoratet, når ombudsmandsordningen er gennemført, vil administrere akkurat lige så fornuftigt i fremtiden, som direktøren hidtil har administreret. Rent umiddelbart synes jeg egentlig, at direktør Dreyers kronik kun yderligere kan understrege, at folketinget trygt kan gennemføre dette lovforslag.

Må jeg dernæst rette et enkelt spørgsmål til den højtærede minister. Som ministeren sikkert erindrer, udtalte folketingsudvalget i sommer, at det forudsatte, at spørgsmålet om indseende med dommerfuldmægtigenes virksomhed ville blive gjort til genstand for nærmere overvejelse. Det tager sigte på det forhold, at klager over dommerfuldmægtige, når de er konstituerede som dommere, ikke af klageretten regnes for at henhøre under dens virksomhed, men efter dette lovforslags affattelse også vil være